Ο Μιχάμπης, η Λούλα

και εγώ

Στ' αλήθεια δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όλοι μου λέγανε πως ο λύκος είναι ένας κακός και πως πρέπει να μην τον πλησιάζω γιατί θα με φάει.

Εμένα, ο καλύτερός μου φίλος είναι ένας λύκος.

Τον λένε Μπάμπη.

Τι θα πει γιατί τον λένε Μπάμπη;

Πώς να τον λέγανε δηλαδή;

Έτσι ήθελε να τον λένε και έτσι μου συστήθηκε.

Δεν κατάλαβα δηλαδή, μήπως το όνομα έχει κοπιράιτ και δεν το ήξερα;

Ο Μπάμπης όταν ήταν μικρός ήθελε να γίνει αρκούδος.

Αργότερα κατάλαβε ότι αυτό δεν μπορούσε να γίνει και τότε από αντίδραση αποφάσισε πως για να μην

γίνει ένας συνηθισμένος λύκος, θα γινόταν καλός.
Έτσι έκανε πέτρα την καρδιά του
και το έριξε στις καλοσύνες.
Οι άλλοι λύκοι τον κορόιδευαν
και τον φώναζαν ρεζίλι των
σκυλιών όμως εκείνος τους
περιφρονούσε και τους απαντούσε
πως μια ημέρα θα γινόταν διάσημος
και όλοι θα μιλούσαν γι' αυτόν.
Αυτά όλα μου τα είπε ο ίδιος όταν
συναντηθήκαμε για πρώτη φορά στο δάσο
και πιάσαμε φιλίες.
Ε, ναι, ούτε κι εγώ είμαι ένα συνηθισμένο παιδί. Την πρώτη φορά που τον είδα, τον κοίταξα στα μάτια και κατάλαβα ότι δεν υπήρχε λόγος να φοβηθώ.

Έτσι γνωριστήκαμε και από τότε είμαστε φίλοι.

Λοιπόν, εκείνο που πρέπει να σας πω είναι πως ο Μπάμπης είναι πραγματικός θησαυρός.

Μιλάει τρεις γλώσσες, έχει καλλιτεχνικές ανησυχίες και είναι φοβερά γυμνασμένος. Για λύκος, δηλαδή, είναι πολύ πάνω από το μέσο όρο. Το μόνο του ελάττωμα είναι πως προτιμά να κάνει παρέα με όλους τους άλλους εκτός από τους λύκους.

Τελικά ο μόνος φίλος που είχε τότε ήμουν εγώ καθώς παρά τις προσπάθειες που έκανε όλοι οι άλλοι τον φοβόντουσαν και οι λύκοι όπως είπα τον περιφρονούσαν.

Έτσι, όποτε βρισκόμαστε το μόνο που συζητούσαμε ήταν το πώς θα καταφέρουμε να κάνουμε τους άλλους να μην φοβούνται καθώς δεν υπήρχε λόγος για κάτι τέτοιο και έτσι ο Μπάμπης να αποκτήσει έναν, τέλος πάντων, αξιοπρεπή κύκλο κοινωνικών συναναστροφών.

Δοκιμάσαμε διάφορα όπως για παράδειγμα να βάψουμε τις τρίχες του μαύρες ώστε να μοιάζει περισσότερο με σκύλο. Όπως ξέρουμε δεν υπάρχουν πολλοί μαύροι λύκοι αντίθετα με τους σκύλους και επιτέλους η βαφή μαλλιών είναι συνηθισμένη μέθοδος που χρησιμοποιούν και οι άνθρωποι για να βελτιώσουν την εικόνα τους, από μια ηλικία και πάνω οι άνδρες και από την παιδική τους ηλικία οι περισσότερες γυναίκες.

Δυστυχώς δεν καταφέραμε σπουδαία πράγματα έτσι προχωρήσαμε στο λουράκι.

Βγαίναμε βόλτα και τον κρατούσα δεμένο με λουράκι όπως τους σκύλους αλλά ούτε κι αυτό απέδωσε σπουδαία πράγματα. Οι σκύλοι παρέμεναν επιφυλακτικοί και όσο για τις γάτες εξαφανίζονταν με υστερικές κραυγές στα ψηλότερα κλαδιά των κοντινών δέντρων.

Θα μου πείτε έτσι κι αλλιώς οι γάτες θα το έκαναν ακόμη κι αν πίστευαν πως είχαν να κάνουν με σκύλο αλλά τέλος πάντων.

Μετά δοκιμάσαμε όλες εκείνες τις χαζομάρες που οφείλουν να γνωρίζουν οι σκύλοι που έχουν ηλίθια αφεντικά, δηλαδή να στέκονται στα δυο πόδια, να δίνουν το μπροστινό πόδι για χαιρετούρα, το κάτσε κάτω σήκω πάνω και τα σχετικά.

Ο Μπάμπης γεννημένος καλλιτέχνης τα έκανε όλα σε χρόνο μηδέν και όχι μόνο αυτά, έκανε και κάτι δικά του που βγάζανε μάτι όπως χειροκρότημα με τα μπροστινά πόδια σε στάση σούζα, πιρουέτες με κατάληξη πήδημα στο αέρα και φωνητικά

να ξεμαλλιαστούν από το κακό τους οι Πλάτερς, Θεός σχωρέστους δηλαδή. Να σου κάνει ο Μπάμπης το ουαού και να μείνεις με το στόμα ανοιχτό μέχρι νεωτέρας.

Με λίγα λόγια ο Μπάμπης έμπαινε στο Γκίνες ως ο μοναδικός λύκος για τουλάχιστον δέκα επιδόσεις του.

Όμως το ζήτημα των συναναστροφών παρέμενε άλυτο.

Κανείς δεν ήθελε να ξεκολλήσει από εκείνο που του είχαν μάθει όταν ήτανε μικρός, δηλαδή ότι άπαξ και είσαι λύκος, πάει και τελείωσε, είσαι κακός!

Εγώ πάλι έκανα ότι μπορούσα.

Μέχρι και στην αυλή του σχολείου τον πήγα αλλά το μόνο που πέτυχα ήταν να γλιτώσω από τις προκλήσεις κάποιων εξυπνάκηδων που με ενοχλούσαν καθώς όταν ο Μπάμπης

κατάλαβε τι παιζότανε έκανε πως χασμουρήθηκε και άφησε να φανούν τα κατάλευκα μακριά δοντάκια του. Οι εξυπνάκηδες μόνο που δεν κατουρήθηκαν.

Περιττό να σημειώσω ότι οι εξυπνάκηδες ήταν μαθητές μεγαλύτερων τάξεων αφού τους συνομήλικούς μου τους τακτοποιώ χωρίς εξωτερική βοήθεια.

Μια μέρα καθώς κάναμε τη βόλτα μας, ο Μπάμπης συνάντησε ένα μικρό, πολύ μικρό, γατάκι. Ήταν τόσο μικρό που δεν είχε ιδέα για τους σκύλους και πολύ περισσότερο για τους λύκους, έτσι όχι μόνο δεν το έβαλε στα πόδια αλλά πλησίασε το Μπάμπη και του τρίφτηκε. Ο Μπάμπης με κοίταξε με απορία και απόγνωση και αποφάσισε να το υιοθετήσει. Έτσι πήραμε το γατάκι στο σπίτι και η οικογένεια μεγάλωσε.

Σιγά-σιγά μεγάλωσε και η Λούλα, έτσι βαφτίσαμε το γατάκι που ήταν κορίτσι, κι έγινε μια τεράστια πανέμορφη γάτα.

Όπως ήταν επόμενο δεν εξελίχθηκε σε μια φυσιολογική γάτα.

Αρσενικός γάτος δεν την πλησίαζε σε απόσταση μικρότερη των πέντε μέτρων καθώς δεν τα πήγαινε καθόλου καλά με τις γάτες. Επίσης κυνήγαγε τους σκύλους, δηλαδή τους μικρομεσαίους, με τους πολύ μεγάλους έκανε πως δεν τους έβλεπε εκτός αν εκεί γύρω βρισκόταν ο Μπάμπης οπότε δεν είχε πρόβλημα και με αυτούς.

Έτσι τώρα η παρέα μας είχε ξεπεράσει κάθε όριο.

Ένα αγόρι, ένας λύκος και μια γάτα που κανείς δεν ήθελε να ξέρει και να συναναστραφεί μαζί τους.

Όπως ήταν αναμενόμενο η Λούλα εξελίχθηκε κι αυτή πολύ πάνω από τις γάτες του μέσου όρου. Ο Μπάμπης της μάθαινε τα κόλπα του και εκείνη συνέβαλε με τον τρόπο της στην δική

του εξέλιξη δείχνοντάς του τις δυνατότητες του αιλουροειδούς αλλά και τα νάζια του θηλυκού που καλό είναι να τα γνωρίζει το κάθε αρσενικό άσχετα με το είδος του.

Εγώ πάλι μεγάλωνα και απορούσα που δεν είχα βγάλει ακόμη ουρά μια και μόνο για άνθρωπος δεν έδειχνα.

Όσο μεγάλωνε η Λούλα προσπαθούσε όλο και περισσότερο να επικοινωνήσει με τις γάτες.

Αν και καταλάβαινε τους λόγους που δημιουργούσαν την απόσταση, ήθελε να έχει μια επαφή με το είδος της.

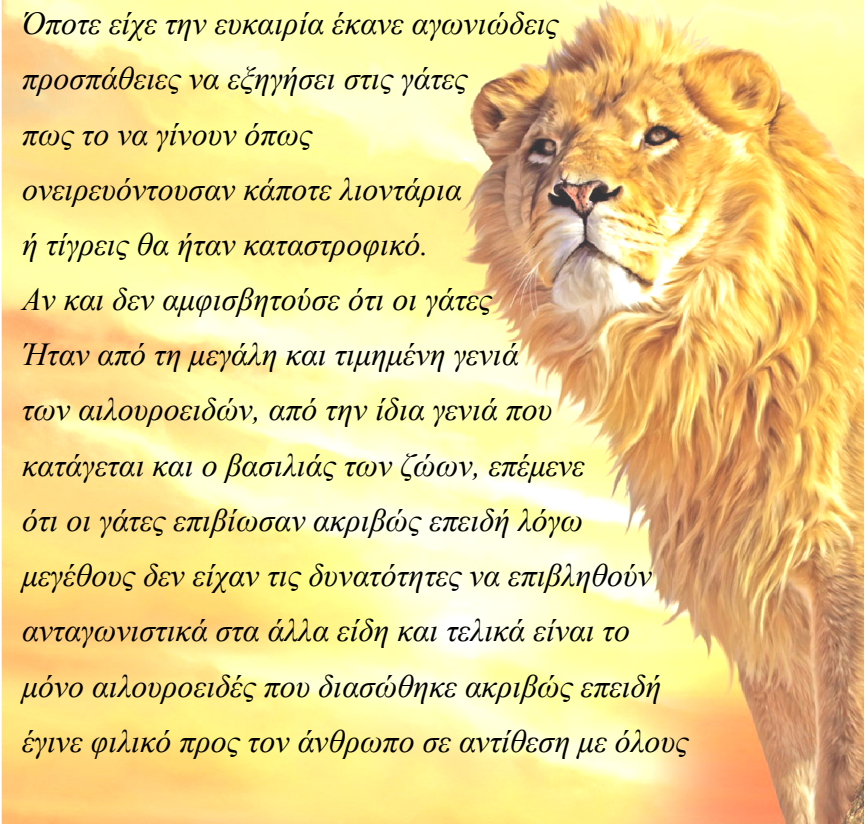

Όποτε είχε την ευκαιρία έκανε αγωνιώδεις προσπάθειες να εξηγήσει στις γάτες πως το να γίνουν όπως ονειρευόντουσαν κάποτε λιοντάρια ή τίγρεις θα ήταν καταστροφικό. Αν και δεν αμφισβητούσε ότι οι γάτες Ήταν από τη μεγάλη και τιμημένη γενιά των αιλουροειδών, από την ίδια γενιά που κατάγεται και ο βασιλιάς των ζώων, επέμενε ότι οι γάτες επιβίωσαν ακριβώς επειδή λόγω μεγέθους δεν είχαν τις δυνατότητες να επιβληθούν ανταγωνιστικά στα άλλα είδη και τελικά είναι το μόνο αιλουροειδές που διασώθηκε ακριβώς επειδή έγινε φιλικό προς τον άνθρωπο σε αντίθεση με όλους

τους ισχυρότερους συγγενείς τους που εξαφανίστηκαν ή μετά βίας επιβιώνουν. Όπως ήταν αναμενόμενο οι γάτες δεν ήθελαν να ακούσουν κουβέντα για τη γενιά τους και τις προσδοκίες τους και όλο και περισσότερο την απέφευγαν.

Έτσι η Λούλα εγκατέλειψε τουλάχιστον προσωρινά την προσπάθεια. Το μόνο που κατάφερε ήταν να υιοθετήσει τέσσερα εγκαταλειμμένα μωρά. Το μυστηριώδες μητρικό ένστικτο που λειτουργεί όταν τα θηλυκά πλησιάζουν στην κλιμακτήριο και δεν έχουν αποκτήσει παιδιά είχε λειτουργήσει. Βρήκε τα μωρά, τα μάζεψε και εκείνα την αναγνώρισαν ως μαμά τους.

Αυτά τα μωρά που γρήγορα έγιναν γατάκια και δεν είχαν επαφή με άλλες γάτες ήταν και τα πρώτα που διδάχτηκαν και κοινώνησαν τις απόψεις της Λούλας.

Ήταν αυτά που έμελλε να γίνουν οι κήρυκες της νέας στάσης ζωής των γάτων. Μιας νέας θεώρησης που θα άλλαζε τις παραδόσεις και τα έθιμα του γένους των γάτων. Αυτών των παραδόσεων και των εθίμων που γαλούχησε τις γενεές των γάτων από την αρχή του κόσμου.

Αυτή ήταν η συνεισφορά της Λούλας και γι' αυτό, ίσως κάποτε, θα έμενε το όνομά της στην ιστορία του γένους των γάτων ως θρύλος ή ως το μυθικό πρόσωπο που αποκάλυψε την αλήθεια και έδειξε το σωστό δρόμο.

Αυτά βέβαια, αν συμβούν, θα συμβούν κάποτε στο πολύ μακρινό μέλλον και εμείς δεν θα το μάθουμε ποτέ.

Από την άλλη ο Μπάμπης έκανε κι εκείνος τον αγώνα του να αποδείξει ότι η διαφορετικότητα θα πρέπει να είναι σεβαστή και ότι η εξέλιξη δεν είναι δυνατόν να συμβεί αν δεν καταρριφθούν οι πάγιες και δομημένες θέσεις σε κάθε τομέα τόσο των επιστημών όσο και των κοινωνικών παραδοχών, επισημαίνοντας ότι αυτές οι αλλαγές θα πρέπει να γίνονται με προσοχή καθώς η πιθανότητα να δημιουργήσουν οπισθοδρομήσεις είναι πάντα σημαντική.

Οι απόψεις του όπως ήταν αναμενόμενο έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό

από πολλές φυλές όπως τα ποντίκια, τα έντομα και τα πρόβατα σε αντίθεση με τους λύκους και τα άλλα σαρκοφάγα για απόλυτα εξηγήσιμους λόγους.

Κάποιες φυλές όπως οι κότες για παράδειγμα είχαν επιφυλάξεις καθώς πολύ τους άρεσε το ότι δεν θα κινδύνευαν να φαγωθούν από την αλεπού όμως δεν τους άρεσε που έπρεπε κι εκείνα να σταματήσουν να τρώνε τα σκουλήκια, το αγαπημένο τους γεύμα.

Τις ίδιες επιφυλάξεις είχαν και άλλα μικρά πουλιά για τους ίδιους ακριβώς λόγους.

Όπως και με τη Λούλα, έτσι και για τον Μπάμπη, η μετά θάνατο έξωθεν καλή μαρτυρία δεν ήταν εξασφαλισμένη, χωρίς να είναι απίθανη η μυθοποίησή του, κάτι που εμείς επίσης δεν θα το μάθουμε ποτέ.

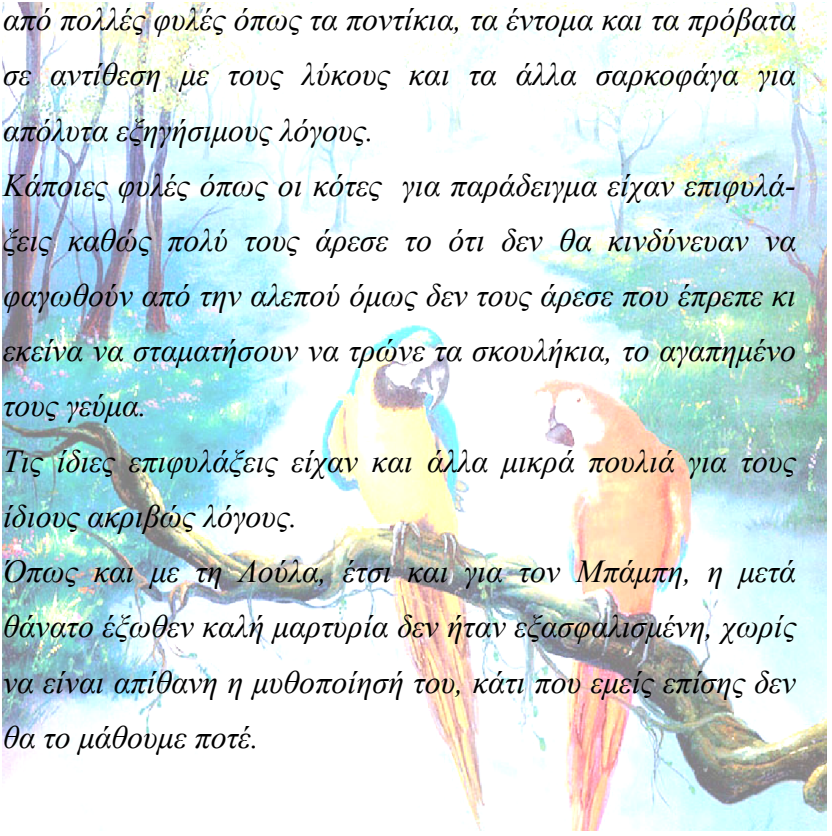

Δεν μείναμε όμως εδώ. Με το πέρασμα του χρόνου ο Μπάμπης και η Λούλα, η Λούλα και ο Μπάμπης κατάλαβαν ότι οι θεωρίες τους θα μπορούσαν να έχουν απήχηση σε ευρύτερο ακροατήριο. Έτσι αποφάσισαν να συνεργαστούν στενότερα και να διευρύνουν τον κύκλο

των υποψήφιων οπαδών τους. Σύντομα μια δυναμική αναπτύχθηκε και όσοι αισθάνονταν πως η παρούσα κατάσταση δεν τους ευνοούσε προσχώρησαν, καθένας βέβαια για τους δικούς του λόγους. Αυτό που ακολούθησε ήταν οι κοινές εμφανίσεις

του Μπάμπη και της Λούλας, της Λούλας και του Μπάμπη, σε ευρύτερης σύνθεσης ακροατήρια με άλλοτε θετικά αποτελέσματα και άλλοτε απρόσμενα και κατακριτέα γεγονότα.

Εγώ αποφασίστηκε να με μετέχω καθώς η συμμετοχή μου θα ήταν κόκκινο πανί για πολλούς αφού εκπροσωπώ εν δυνάμει την άρχουσα τάξη, την εξουσία, δηλαδή τους ανθρώπους.

Σύντομα ένα ιδεολογικό ρεύμα συγκροτήθηκε και οργανώθηκε προκειμένου να γίνει δυνατή η ευρύτερη ενημέρωση και να σχηματιστεί η κρίσιμη μάζα η οποία θα διέθετε τη πολιτική ισχύ ώστε να επιβάλλει τις νέες ιδέες για ένα κόσμο ειρήνης και φιλίας, ασφαλέστερο όπου καθ' ένας θα μπορούσε να κυκλοφορεί χωρίς φόβο.

Η διακήρυξη συμπληρώθηκε με τα απαραίτητα περί τα οικολογικά, τα περί ισότητας και τα περί δημόσιων αγαθών.

Ύστερα αναζήτησαν και βρήκαν σπόνσορες και τα απαραίτητα τηλεοπτικά κανάλια για την προβολή του κινήματος, έγραψαν μέλη και μοίρασαν κουπόνια. Έκαναν και την απαραίτητη κοινωνική δικτύωση για τους προχωρημένους, facebook, tweeter και blog.

Όλα δηλαδή όσα ήταν απαραίτητα!

Ομολογώ πως όσο το κίνημα μεγάλωνε αισθανόμουν μια αμηχανία.

Η συμμετοχή στην ομάδα η οποία λάμβανε τις αποφάσεις ορισμένων νέων μελών με έκανε επιφυλακτικό.

Δεν ήμουν βέβαιος ότι ο αετός για παράδειγμα δεν υποσχόταν ελεύθερους ουρανούς στα περιστέρια χωρίς δεύτερες σκέψεις.

Ούτε πως η αλεπού ενδιαφερόταν πραγματικά για τις επιπτώσεις που έχει το συρματόπλεγμα του κοτετσιού στην ψυχοσύνθεση των κοτόπουλων.

Τέλος πάντων αυτές είναι οι δικές μου σκέψεις και μάλλον αποτελούν κατάλοιπα της φυλής μου και του ρόλου της στην υπάρχουσα δομή εξουσίας.

Ομολογώ πως αισθανόμουν παραγκωνισμένος όμως η σταθερή ιδεολογική και κατ' επέκταση πολιτική θέση μου δεν μου επέτρεπε να αποκλίνω από το εγχείρημα.

Άλλωστε είναι απόλυτα θεμιτό οι παραγκωνισμένες από το σύστημα ομάδες να επιδιώκουν την αλλαγή προς όφελός τους έστω και αν οι σχεδιασμοί τους ενδέχεται να αποδειχθούν ουτοπικοί και τελικά επιζήμιοι για όλους.

Η ορθότητα και η επάρκεια των πληροφοριών που διαθέτουν και με βάση τις οποίες καταλήγουν στα συμπεράσματα στα οποία βασίζονται οι εναλλακτικές προτάσεις, προσδιορίζουν το εφικτό ή το ατελέσφορο κάθε σχεδίου.

Έτσι και μη έχοντας το δικαίωμα της κριτικής αναφορικά με την ορθότητα και την επάρκεια των πληροφοριών και συνεπώς των εξ αυτών εξαγόμενων συμπερασμάτων, παρέμενα σιωπηλός παρατηρητής προσδοκώντας το καλύτερο για τους φίλους μου.

Δεν θα μάθουμε ποτέ αν τελικά οι ρηξικέλευθες αυτές θέσεις για τη διαφορετικότητα θα προκαλέσουν ακόμη μεγαλύτερες αλλαγές.

Δηλαδή αν η διαταραχές στην τροφική αλυσίδα θα εξαφανίσουν τη ζωή στον πλανήτη.

Όχι, δεν είναι αδύνατο να συμβεί!

Αν τα πουλιά σταματήσουν να τρώνε έντομα, τα σαρκοφάγα να τρώνε τα φυτοφάγα και τα φυτοφάγα να μη βρίσκουν χορτάρι

γιατί και τα σαρκοφάγα κάτι πρέπει να τρώνε αφού δεν θα τρώνε σάρκες, τότε η πιθανότητα γενικότερης εξαφάνισης όλων των ειδών είναι υπαρκτή!

Ασφαλώς οι αλλαγές είναι προϋπόθεση για την εξέλιξη και η αποδοχή της διαφορετικότητας είναι προϋπόθεση για κάτι τέτοιο …όμως, με μέτρο.

Κάτι σχετικά με το μέτρο θυμάμαι είχα διαβάσει κάποτε. Νομίζω κάποιος Κλεόβουλος, πολύ παλιά είχε πει πως το μέτρο είναι ότι καλύτερο σε κάθε περίπτωση και γι αυτό αργότερα κάποιοι τον είπαν σοφό.

Μια μικρή λεπτομέρεια. Η Λούλα, ως γάτα, για ιδιοτελείς λόγους δεν κάλεσε ποτέ τα ψάρια και τα άλλα θαλασσινά να πάρουν μέρος στη «νέα τάξη» που προωθούσε!

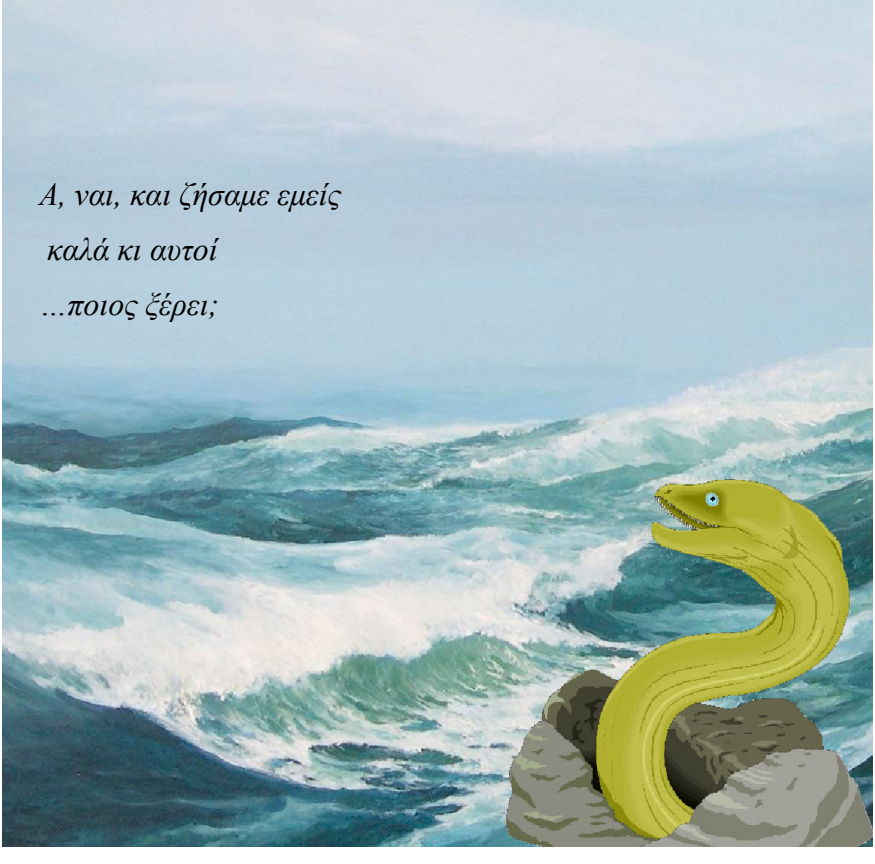
Α, ναι, και ζήσαμε εμείς
καλά κι αυτοί
...ποιος ξέρει;

Surprise!!!
Εδώ.. και τώρα… κατακλυσμός…
Όλος ο πλανήτης.. ένας ωκεανός…
Είν' η ζωή, μια θάλασσα…

Τέλος
..του κόσμου
που ξέραμε!
HENDERSON